



A Ocean Park amb Lauren Bacall

Toni Roca

Bogie: les clavegueres de la nit ja no poden provocar-me por ni espant. Ha rodat el temps massa depressa per entre els vertigens de les bicicletes de la infància a punt de rebentar perquè ara, en aquestes precises alçades del curs, propera a la festa nadalenca amb la Cinquena Avinguda, folla pel papa Noel venen globus a les cantonades, tot es barreja i causa ¿inevitablement? les primeres seqüències de la cerimònia de la confusió i, tal vegada, de la provocació més encesa també.

Per això mateix, amor meu, ja tot és inútil: les clavegueres amb tota la seva densa brutor poc efecte em pot fer a l'esperit i menys ara, a mitjanit, quan les sirenes de la policia aquí, a la ciutat de Nova York, xiulen rabioses pels redols d'Ocean Park. ¿Pots endevinar, Bogie, ara mateix, el punt exacte entre el teu sexe que si m'excita, i les habitacions orivades, els "reservats" que, diuen, hi ha al bar on et serveixen cada dia suc d'aranja

sardònicament mesclada amb gin de primera i molt especial classe? No. No pots endevinar-ho. Ni remotament. Bé. Potser que la pregunta et sembli una mena d'irregularitat privada i que en rebre aquesta carta, aquests mots una mica crispats et tornis pal·lidíssim, oblidis les teves disbauxes al pub tropical i penjis l'orella al fil telefònic. Però el meu telèfon no funciona. La darrera tempesta d'aigua, vent i un bocí de mort va arrabassar les possibles línies de comunicació.

I torn a sentir els escalfreds en arribar al mig matí i el sol entra per unes finestres amples que han deixat de posseir cortinatges mentre a les estores s'hi reflecteix una daurada llum extesa i amable. Els records viuen i es belluguen a la cuina exterior que dona al pati, molt a prop de l'escala d'incendis. M'iniciaré a partir d'avui mateix a la tècnica delicadíssima de filar els pensament, d'encreuar-los amb

saviesa,

d'ordenar-los amb lentitud calculada, d'arxivar els seus números i les seves dates a un programador especial que els teixidors de l'estat d'Indiana em fabricaran. Llavors potser que les coses, la vida, arribi a uns límits d'imbecilitat total, d'irracionalitat absoluta, de paranoia que pugui per les parets, pels àmbits de l'esquizofrènia sàviament combinada amb la "joie de vivre"... Bogie, no permetis que em possi sentimental, ni que la pell tresqui darrera olors impossibles. Si puc sortiré al carrer malgrat les serioses, greus alternances que de sobte han visitat el meu cervell a l'hora precisa de la sang. La carn, llavors s'enivileix, perd el seu patrimoni sagrat, de propietat privada, intransferible, inaccessible. S'aixequen lluny de la muntanya els terribles cavallers de l'apocalipsi que cavalquen per les terres calcinades. La imatge ¿veritat? pot semblar-te qualsevol western de la Paramount.

Les discrepàncies, els fums dels cotxes dibuixant equilibris, els alegres colors dels grans magatzems de Bel-Air, la borratxera boja de la prostituta que es masturba al metro, l'assassí de sang i misèria que endevina el cadàver de la seva víctima, el fiscal general de l'Estat, el batle ingenu i despectiu, l'impetuós jovenet que vol fer carrera política i es prepara per a les primàries que, tal vegada portin sort, benaurança i felicitat. Tornen les males paraules que han desenvolupat un llarg i poc generós procés. Et canviaria els vells discos de Bing Crosby per tots els que pugués tenir de Durley Purple. El camí que porta a la carretera de la costa és ple d'eucalip-tus, aigües de magranes i roses de santa fe. Així doncs, de moment són les coses. I mai perfectament, tot el contrari. Una abraçada lenta, un bes fràgil, un... Laurie❖

